

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Additio Ad Qvæstiones Selectas in 1. 2. S. Thom. olim
impressas**

Requesenius, Josephus M.

Romæ, 1675

Sectio II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38791

veniali, eaque finita, fore immunem
ab omni poena sensibili.

SECTIO II.

*An Pueri fruantur aliquali, & imper-
fecta beatitudine naturali.*

53 **N**Egant Tannerus tom. 2. disp.
4. quæst. 10. dub. 5. Valentia
1. 2. disp. 6. quæst. 17. punct. 4. Bellar-
minus lib. 6. de amissione gratiæ a
cap. 3. Azor. tom. 1. lib. 4. cap. 33.
quæst. 4. & 5. & alij, qui acriter in-
uehuntur contra oppositam senten-
tiam, damnantes illam, vt temera-
riam, erroneam, vel hæresi proximi-
mam. Alij è contra affirmant; ita
Ambrosius Catharinus in opusc. de
statu Puerorum decedentium sine ba-
ptismate, Riccardus in 2. dist. 33. art. 3.
quæst. 2. vbi docet eos habituros plu-
ra bona, & maius gaudium de eo-
rum possessione, quam habeant de
bonis creatis peccatores in hac vita,
Liranus perpendens ea verba Eccle-
siastes cap. 4. *iudicavi utroque feli-
ciorem eum, qui nec dum natus est, sic*
ha-

habet, pueros ex omnium Doctorem
 sententia potituros vita feliciore, quam
 possit in hoc Mundo naturaliter haberi,
 eodem ferè modo loquuntur Orige-
 nes hom. 7. in num. Marsilius in 2. q.
 19. art. 5. S. Bonaventura, Caietanus,
 & alij relati à Cornelio à Lapide in
 Comment. super locum citatum Ec-
 clesiast. qui omnes docent sine ba-
 ptismo decedentes, & euntes ad lim-
 bum, fæliciosem ibi, quam viuentes,
 vitam agere, Lessius lib. 13. de per-
 fect. diuin. num. 143. excipient, inquit,
 pueri in die Iudicij sententiam Iudicis,
 sed benignam, qua etsi à visione Dei,
 & Cælesti Regno excludentur, tamen
 statum naturæ dignitati congruentem
 assequentur, quo contenti, & læti in
 omnem æternitatem viuant, & laudent
 Deum, & num. 144. in init. etsi enim
 peccatum originis reddit illos indignos
 gloria cælesti, quæ in visione Dei consi-
 stit, non tamen gloria, & donis inferio-
 ribus ad conditionem naturæ pertinenti-
 bus, & num. 145 in fine, etiamsi di-
 cantur damnati, quia cælesti gloria, ad
 quam erant conditi, in æternum sint pri-

uati, tamen credibile est eorum statum longe feliciorum, ac letiorum fore, quam sit alicuius hominis mortalis in hac uita, Salmeron. disp. 48. super cap. 5. Epist. ad Rom. Resurgent, ait, pueri per Christum, & supra hunc ordinem naturalem, quo quotidie proficiunt in cognitione operum Dei, & substantiarum separatarum, uisitantes habebunt Angelicas, & tanquam nostri rustici hanc terram incolent, & qui medij sunt inter gloriam, & supplicium, sint etiam medij in loco, Suarez 1. 2. disp. 9. sect. 6. num. 4. manebunt pueri in suis naturalibus bonis, ac suauerunt sorte contenti, & num. 6. tribuit illis cognitionem, & amorem Dei, & reliquas naturales uirtutes, eademque fere insinuat tom. 2. in 3. par. disp. 50. sect. 5. & disp. 57. sect. 6. ubi dicit pueros frui debere naturalibus bonis. Rainaudus tom. 1. mor. discipl. disp. 1. quæst. 4. art. 5. num. 326. ubi negans statum absolutæ felicitatis esse statum puerorum habentium peccatum, & carentium beatitudine supernaturali, subdit, quare cætera,
 quæ

quæ nomine naturalis beatitudinis importantur, non renuo, quamuis dicatur pueros frui naturali beatitudine, in ea mensura minima, quæ, si institutus fuisset status naturæ puræ, concessa fuisset pueris in statu illo ante rationis usum mortem obeuntibus. Ruitz disp. 40. de prædest. sect. 6. num. 4. paruuli quamuis propter suauem gubernationem causarum naturalium, & liberarum secundum profunditatem suorum iudiciorum diuina Proidentia non concedat eis remedium æternæ salutis, nihilominus non damnantur pœna sensus, sed sola pœna damni; insuper in æternum fruuntur aliqua beatitudine naturali. Mitto plures alios, & graues Doctores, quos referunt, & sequuntur Arriaga tom. 3. disp. 52. sect. 1. num. 2. & Salas 1. 2. tract. 2. disp. 13. sect. 4. num. 24. 25. & 36. & tract. 13. disp. 11. sect. 6. quæst. 3, ubi naturalem beatitudinem non simpliciter, sed secundum quid aperte concedit. nec dissentit omnino Scotus in 2. dist. 33. quæst. 1, putans probabile esse, omnium rerum natura-

ra-

ralem cognitionem habituros longè maiorem, quam omnes Philosophi habuerunt. consentit etiam clarissime S. Thom. quæst. 5. de malo art. 3. in corp. & ad 4. & in 2. dist. 33. q. 2. art. 2. in corp. & ad 5. cuius testimonia inferius adducam.

54 Prima conclusio. Pueri quamvis polleant aliquali beatitudine naturali non sunt, nec erunt simpliciter beati. ita communiter Doctores paulo ante allegati. Ratio à priori, perfecta beatitudo excludit miseriam peccati, & positivam indignitatem ad receptionem supernaturalium bonorum, sed pueri non obtinebunt remissionem peccati originalis, ratione cuius erunt indigni donis gratiæ supernaturalis, & visione beata, qua indignitate carerent homines innocentes in pura natura, ergo non erunt simpliciter beati beatitudine naturali. Et sane si summa miseria est, manere in peccato, qui poterunt dici simpliciter beati, quos maculatos in perpetuum omnes faterentur.

Se-

55 Secunda conclusio posse absque temeritatis, aut alterius censuræ nota, concedi pueris naturalem aliquam beatitudinem, imperfectam, ac statui peccati originalis congruam, præsertim, quod multa suppetunt exempla, quibus ostenditur licere nunc sequi sine vlllo erroris periculo, imò, vt probabiliiores eas sententias, quas retroactis sæculis nemini licebat sine temeritate profiteri, vt probat Cardinalis de Lugo lib. 1. Responſionum moralium dub. 1. n. 12. non multo ante finem. Dixi felicitàtem naturalem, & imperfectam, vt bene explicat Salas supra relatus tract. 2. disp. 13. sect. 4. num. 36. vbi declarans conclusionem à se traditam num. 24. ait, paruulos non esse simpliciter beatos beatitudine naturali, nec habere quidquid est de essentia beatitudinis cum carentia aliquius essentialis negatiui, scilicet, immunitatis à peccato; eadem habet tract. 13. sect. 6. quæst. 3. art. 92. vbi non retractauit, quæ dixerat tract. 2. disp. 11. num. 36. vt minus re-

ctè

Et scripsit Rainaudus loco supra citato .

56 Sed ante probationes conclusionis, tria breuiter præmitto : & primo quidem nullum in pueris futurum actum deordinatum, vt docet cum communi Theologorum Suarez tom. 2. in 3. par. disp. 50. sect. 5. §. dico secundo, & 1. 2. disp. 9. sect. 6. num. 6. & expressè docetur à Sancto Thoma quæst. 5. de malo art. 5. in corp. non enim, inquit, post mortem mutatur in anima dispositio voluntatis, neque in bonum, neque in malum, unde cum pueri ante usum rationis, non habeant actum inordinatum voluntatis, neque etiam post mortem habebunt, lignum enim, ait Salomon. in Eccl. c. 12. vbicunq; ceciderit, ibi erit, siue ad Austrum, siue ad Aquilonem, hoc est voluntas post decessum permanet, qualis è vita decessit, & idè adulti migrantes in peccato, remanent obstinati in malo, cõtra verò firmati in bono, qui migrant in statu Iustitiæ, pueri denique cum inclinatione ad bonum, ad quod quisque naturaliter fertur.

Præ-

Præmitto secundo in pueris non futuram luctam appetitus cum ratione, neque carnis rebellionem, vt ex communi Theologorum docent Suarez locis supracitatis, & Azorius d. cap. 33. quæst. 5. circa finem, inquit, *paruuli motibus appetitus contra rationem obrepentibus, aut prorsus carebunt, aut certe assensum suum minime accommodabunt, idque ex Dei prouidentia, & congruitate status termini in quo manent.* Præmitto tertio, nullum passuros pueros conscientia vermem, vt aperte docet cum receptissima Doctorum sententia Azor. cit. quæst. 1. & 2. Item post diem Iudicij impassibilia fore eorum corpora, non ob dotem gloriosam impassibilitatis, quæ propria est corporum beatorum, sed ex defectu agentis extrinseci, & ordine Iustitiæ diuinæ, vt ait Sanctus Thomas in 2. dist. 33. quæst. 2. art. 1. ad 5. quem sequitur Suarez tom. 2. in 3. par. disp. 50. sect. 5. §. dico secundo, & §. quarto manebunt.

57 Hac ergo præmissa Scholasticorum, & S. Thomæ doctrina, sic
ar-

argumentor primo ratione à priori ;
 fællicitas ex Philosopho , & omnium
 Doctorum suffragio, consistit in co-
 gnitione summi boni , eiusque amo-
 re, ac fruitione , sed paruuli cogno-
 scunt, & summè amant Deum, ac de
 eo gaudent, ergò sunt fælices fælici-
 tate naturali, saltem imperfecta ; mi-
 nor probatur ratione , & auctoritate
 Doctorum, inter quos Lessius lib. 13.
 num. 44. pueri, ait, cum sint conditi, vt
 cognoscant , ament , & laudent suum
 conditorem , neque meriti sunt priuari.
 is donis , quibus id naturali modo præ-
 sent , non videtur dubitandum , quin
 Deum cognoscant , & ex hac cognitio-
 ne ad amorem , & laudem Creatoris
 excitentur , & Auctorem suum , &
 Mundi totius, illustri modo cognoscant ,
 & cognoscendo ament , ac laudent , &
 gratias de beneficijs acceptis in omnem
 aternitatem agant, & num. 145. inquit,
 habebunt naturalem Dei cognitionem,
 & amorem super omnia , cum omnibus
 naturalibus bonis pertinentibus ad na-
 turam secundum se spectatam : eodem
 modo loquitur Suarez 1. 2. disp. 9.
 sect.

sect. 6. num. 6. erunt habituri cognitionem naturalem, & amorem Dei super omnia cum reliquis virtutibus, & Marsilius apud Azorium cap. 33. quæst. 5. paulo post principium, affirmat Deum super omnia amatuos, ac ut Dominum veneratuos. Denique S. Tho. loco supra citato quæst. 5. de malo art. 3. ad 4. & in 2. dist. 33. quæst. 2. art. 2. in corp. & ad 5. ubi respondens huic obiectioni, nimirum, pueri habent naturalem cognitionem, & amorem Dei super omnia, ergo dolent, quod ab eo sint separati, sic habet, pueros non baptizatos esse separatos à Deo, quantum ad coniunctionem; quæ est per gloriam, non verò quantum ad coniunctionem naturalium bonorum, & ideò de Deo gaudebunt naturali cognitione, ac dilectione, & ratio ulterior est; omnis operatio conformis appetitui recto est inductiua lætitiæ, & gaudiij, sed actus, quos nunc exercent, & exercebunt pueri post diem iudicij reassumptis corporibus, erunt cõformes rectæ rationi, seu appetitui, ut paulo ante probavi, ergo hi actus

pa-

parient lætitiã, & gaudium, in quo sita est fœlicitas saltem partialis, vel proprietas inseparabilis à fœlicitate.

58 Urgeo si beatus ex ipsomet gentilium Philosophorum suffragio censetur, qui nullis in hac vita agitur animi perturbationibus, proculdubio beatos fateri vnusquisque debet pueros, qui viuunt in corpore impassibili sine vlla deordinatione appetitus cum cognitione, & amore summi boni, dum rectè coherent hæc duo, scilicet naturalis cognitio, & amor Dei, cum perfecta subordinatione sensuum ad rationem, & naturalis beatitudo, quæ vna omnium antiquorum voce, dicitur contemplatio, & amor summi boni. Dices ergo hi pueri amantes Deum redamantur ab illo, cum amorì respondeat redamatio, iuxta illud, *Magnes amoris, amor*, hæc autem repugnat pueris, qui odio habentur à Deo, tanquam filij iræ. Resp. amari à Deo, non tamen amore collatiuo bonorum supernaturalium, & remissionis peccati contracti in Adamo, sed

na-

na
p
c
ru
be
pe
te
lu
pe
be
be
fe
pe
or
be
se
tr
to
vr
re
gl
nu
Cl
re
to
me

naturalium, & maiori amore, quo
prosequitur in hac vita multos pec-
catores, quibus, propter nonnulla eo-
rum bona opera, largitur quamplura
beneficia, eo quia carent peccato
personali, quo hi inficiuntur, & præ-
terea amant summè Deum cum vo-
luntaria, ac perfecta auersione ad
peccandum, quam tamen non ha-
bent improbi, præferentes summo
bono, bona temporalia, & exigua.

59 Argumentor secundo, con-
sentaneum est, vt pueris, qui non
peccarunt voluntate propria, nec de-
ordinate operantur, non auferantur
bona naturalia, & eorum vsus, præ-
sertim quando his non vtentur con-
tra, sed in obsequium eorum Dona-
toris, quem amant, ac venerantur,
vnde cum satis certum sit in maio-
rem Dei, & Christi Redemptoris
gloriam cedere, si nullus sit homi-
num status post diem Iudicij, qui
Christum non agnoscat benefacto-
rem, ideo sicuti Deus intuitu meri-
torum Christi saluauit pueros sine
meritis personalibus virtute baptismi,
&

& plura contulit beneficia, ac illustrationes adultis, ne peccarent, vel a peccato resurgerent, ita ijs pueris decedentibus sine culpa, & amore prosequentibus suum Conditorum largiatur bona naturalia, qua ratione Deus, vt notat Lessius lib. 13, num. 144. in fine, non solum in Cælo, sed etiam in terris, nec tantum modo supernaturali, ac diuino, sed etiam naturali, & humanæ naturæ accommodato, glorificabitur post diem iudicij. quod si nulla beatitudo ijs paruulis esset conferenda, de quo sane hi gratias Deo agent? quale à Deo beneficium agnoscent? non quidem carentiam pœnarum Inferni, cum hæc pœnæ illis minimè debeantur; et igitur obiectum gratiarum actionis aliqua beatitudo à Deo misericorditer accepta, & ex meritis Christi quorum intuitu, vt ait Salmeron disp. 48. §. sexto pueri, rapuit illos Deus ante peccatum, in quod lapsuros prouiderat, si peruenissent ad ætatem adultam, cum futura, in eo statu peccati, damnatione, vt ab eo lapsu miser-

fericorditer præseruati perpetuò ui-
uerent laudando, & amando Deum,
bonisque ab eo acceptis fruerentur,
cum aliqua fælicitate, intra naturæ
ordinem, eorum statui proportionata.
quare iure Suarez 3. par. disp. 50. sect.
5. §. dico secundo, inquit, *hos pueros
habituos cognitionem Christi, eumque
tanquam Dominum, ac Principem, &
Benefactorem suum veneraturos.*

60 Argumentor tertio, pueri
non appetunt non esse, neque enim
de ijs vsquam legimus in scriptura,
& Patribus, vocem illam damnato-
rum, *desiderabunt mortem, & mors fu-
giet ab eis,* nec Expositores extendunt
ad Pueros dictum Christi, *melius illi
esset, si natus non fuisset homo ille, vt
adnotat Cornelius in Ecclesiast. cap.
4. §. tertium axioma,* ergo si damna-
ri appetunt non esse, quia melius est
illis non esse, quam esse in miseria,
sine vlla fælicitate, vtique pueris, non
habentibus desiderium non essendi,
concedi debet aliqualis fælicitas, sine
qua esset inappetibilis existentia or-
dinata ad consecutionem boni. Nec

dicas non desiderare annihilationem, quia non experiuntur poenam sensus, ne inquam, hoc dicas, quia poena maximè sensibilis iudicatur nullam exercere operationem allatiuam gaudij, ac delectationis, ideoque si non leuis poena fuit à Deo inflictæ Nabucdonosori, à quo non vsus vitæ animalis eripuit, sed ciuilis, quæ est hominum propria, sine dubio maxima puerorum miseria æstimanda est, priuatio illius operationis, ad quam maximè inclinatur, & ad quam eliciendam est instituta, ideoque rectè ait Suarez tom. 2. in 3. par. disp. 50. sect. 5. §. dico secundo, & §. quarto manebunt non fore pueros immunes à poena sensus, si reassumptis in die iudicij corporibus, suspenderentur in sensibus internis, & externis, operationibus vitalibus, quæ delectationem in eo statu congruam non afferrent animæ institutæ ad operandum fæliciter per potentias sentientes.

61 Tertia conclusio status puerorum post diem iudicij cum aliquâ beatitudine est conformis diuinæ Iu-
sti-

sti
att
O
pu
In
lu
ei
vi
ca
qu
be
D
ri
bi
es
pr
gi
to
ru
ti
Sa
ni
ne
ha
p
at
a
sti-

stitiæ, ac Prouidentia iuxta illud, *attingit à fine vsque ad finem fortiter, & disponit omnia suaviter.* Probatur, pueri non se gerunt, sicut damnati in Inferno, manentes in auersione voluntaria, & odio Dei, sed eum amant, eique agunt gratias ob ereptam illis vitam, antequam personaliter peccassent, ergo congruum est, vt aliquali fruantur bono, respondente bonæ eorum voluntati, & amori erga Deum. Existimant autem quamplurimi cum Suarez futuram eorum habitationem in superficie terræ, quæ est proprius corporum locus, idque præsertim, vt quatuor inferiores regiones, distinctæ in infernum, Purgatorium, Limbum Patrum, ac Puerorum, vacuæ relinquuntur pro ingenti damnatorum numero, vt refert Salas tract. 13. disp. 11. sect. 6. quæst. 3. num. 91. Et licet Salas, & Arriaga negent eos pueros post diem iudicij habituros in superficie terræ, quam putant iterum aquis cooperiendam, attamen concedunt cum S. Thom. in addit. ad 3. par. quæst. 91. art. 4. in

c. & ad 3. terram futuram claram, ac pellucidam instar christalli, vsque ad limbum inclusiue, & illuminatam à sole, qui erit septuplo clarior, ac de facto est, ex reuelationibus Ioannis in Apoc. ne pueri ibi manentes priuentur violenter luce corporea, & vsu potentiae visuæ, & expeditæ ad videndum, ob cuius carentiam adeo tristabatur Tobias, vt nullum sibi gaudium inesse putaret, quia sedebat in tenebris, non videns lumen Cæli. Addit Arriaga disp. 52. sect. 2. num. 5. Deum daturum infantibus post resurrectionem notitiam alicuius linguæ, eo modo, quo illam dedit Adamo, & aliquas species de rebus vniuersi, quamuis aliter senserit Salas 1. 2. tract. 2. disp. 14. sect. 14. n. 109. in-
quiens, damnati loquentur idiome aspero, & insuauis à Demone inuento, pueri autem limbi, fortè idioma proprium inuenient. Præterea concedunt pueris virtutem se mouendi localiter, & ad inuicem accedendi, ne videantur more captiuorum detenti in carcere, non sine graui afflictione,

cuius grauitatis indicium est, quia metus carceris apud Iurisconsultos dicitur metus cadens in constantem virum.

62 Dices quinto vnicuique post mortem debetur statim fælicitas, vel supplicium, ergò pueri, vel modo fruuntur fælicitate, vel nunquam, quia non differtur beatitudo, ac pœna, decedentibus ex hac vita. Respondeo dari nunc in pueris existentibus in limbo fælicitatem aliquam per hoc, quod Deum contemplantur, & ament, ac de eo cogitent, & loquantur, quæ omnes operationes agnoscuntur à Philosophis etiam Ethnicis pro constitutiuo fælicitatis naturalis; at quemadmodum iusti non habent nunc perfectam fælicitatem animæ, & corporis, sed eam habebunt in die ludicij, ita & pueri eam aliqualem fælicitatem possidebunt, postquam commigrabunt è limbo in locum magis aptum ad fæliciter viuendum cum vnione ad corpus, fælicitate non excedente conditionem sui status.

63 Dico quarto non est conforme misericordiæ, dare pueris visionem Dei, ita S. Thom. quæst. 5. de malo art. 1. ad 11. vbi respondens huic argumento, *secundum leges, dignus est misericordia, qui alieno vitio laborauit, ergo puer, qui laborauit vitio alieno primi parentis, dignus est misericordia, per quam liberatur à pœna grauissima, quæ est carentia diuinæ visionis; sic respondet, puer laborauit vitio alieno quantum ad causam, quia peccatum ab alio traxit, laborauit tamen vitio proprio, in quantum à primo parente culpam contraxit, & ideo dignus est misericordia diminvente, (intellige pœnam sensus) non tamen totaliter relaxante.*

64 Hinc infero primo cum S. Thoma, & Suarez, male aliquos denegasse pueris cognitionem summi boni, quia est cōtra diuinæ prouidentia institutionem tollere à Creaturis rationalibus cognitionem cause, à qua sunt. Nec obest peccatum originale, quia hoc nō aufert integram inclinationem ad bonum, & naturaliter de-

bi-

bitum naturæ humanæ independen-
 ter à quocumque gratuito, vt probat
 Ruiz disp. 40. de vol. sect. 3. à num.
 15. quamuis in adultis per actus vi-
 tiosos non parum diminuatur.
 Infero secundo refellendos esse
 eos, qui apud S. Thom. quæst. 5. de
 malo art. 3. in c. asserunt non trista-
 ri pueros de amissa beatitudine su-
 pernaturali, quia non cognoscunt
 se priuari tali bono; refellendos,
 inquam, quia pertinet ad animam,
 separatam scire statum in quo est, &
 & cur non acquirat quidquid ha-
 buerunt pueri baptizati, aliter, nec
 sciret contraxisse peccatum origina-
 le per infusionem sui in corpus, vt
 bene vrget Azor tom. 1. lib. 4. cap. 33.
 quæst. 2. & licet pueri non cogno-
 scant, quod exciderint à beatitudine
 supernaturali ex fide, & reuelatione,
 attamen huius rei notitiam habe-
 bunt ex euidencia aliquorum signo-
 rum, vt ait Suarez disp. 57. sect. 6.
§. sed obijcies, aliter, nec pagani, nec
 infideles, qui cum peccato actuali
 decesserunt sine vlla cognitione

fidei Christianæ, cognoscent amissam à se supernaturalem beatitudinem, nec de eius amissione dolent, cum nullum incognitum sit obiectum tristitiæ, vel gaudij, quod sanè mihi videtur contra communem sensum, & rationem, secundum quam debita apparet animæ cognitio sui status, ad quam habendam indidit illi Deus sensum, & rationem, sine cuius usu, non distingueretur à ratione carentibus.

65 Obijcies primo. Pelagius docuit pueros non baptizatos habituros vitam æternam, non tamen Regnum Cælorum, ergo consentit Pelagio, qui beatitudinem naturalem concedit pueris non baptizatis. Pater Suarez Proleg. 5. de grat. cap. 3. num. 3. dicit valdè sibi dubiam esse Pelagij mentem circa distinctionem Regni Cælorum, & vitæ æternæ, præsertim, quod in scripturis pro eodem sumuntur, iuxta illud eiusdem Christi; *si vis ad vitam ingredi (hoc est ad Regnum Cælorum) serva mandata*, contra verò clarissimam dicit

Pe-

Pelagij mentem Arriaga tom. 4. disp. 35. sect. 4. num. 22. inquit, Pelagium nomine Regni intelligere visionem beatificam, nomine verò vitæ æternæ, beatitudinem naturalem, cuius expositionis hanc subdit rationem. Pelagius volebat visionem dari propter merita naturalia liberi arbitrij, & quia in Infantibus non dantur ea merita, ideò negabat illis Regnum, hoc est visionem, non tamen vitam æternam, hoc est naturalem beatitudinem. Sed hæc expositio non cohæret rationi, quam ipse affert, tum quia si Pelagius ex vna parte solis meritis naturalibus concedit visionem, ex altera verò non minus carent meritis personalibus pueri baptizati, quam non baptizati, utique nec baptizatis daretur Regnum contra doctrinam eiusdem Pelagij, fatentis baptismum iuuare ad ingressum in Regnum Cælorum; tum quia, vt ait Suarez cap. 3. num. 1. Pelagius assererat omnibus ætatibus necessarium esse baptismum, & consequenter ætati aduultorum, ergo ex

Pelagij mente sola bona opera naturalia sine baptismo non sufficiebant adultis ad ingressum in Regnum Cælorum.

66 Sed quidquid sit de mente Pelagij circa hoc distinctiuum, aio cum Suarez prol. 5. cap. 3. num. 3. nostram sententiam esse omnino alienam à Pelagiana, primo; quia vita æterna admissa à Pelagio erat beatitudo simpliciter, & absolute, vtpotè immunis à miseria peccati, cuiusmodi non est beatitudo diminuta puerorum existentium in peccato originali, & in statu inimicitiae. Secundo, quia Pelagius excludebat à pueris, tanquam innocentibus omnem pœnalitatem, quam in ijs agnosco sitam in priuatione bonorum supernaturalium. Tertio, quia beatitudo Pelagiana erat debita pueris innocentibus ex merito, seu ex principijs naturæ, hæc verò est opus liberalitatis, & misericordiae diuinæ, procedens ex meritis Christi, quam ob causam pueri agnoscunt Christum, vt benefactorem; vnde distinguo.

quo consequens, consentit cum Pelagio, qui admittit in pueris beatitudinem naturalem perfectam, statim habendam post decessum è corpore, & ex debito innocentiae, transeat: beatitudinem naturalem imperfectam, ex misericordia Dei, post reasumptionem corporum in die iudicii, nego.

67 Instas hæc aliqualis beatitudo saltem post diem Iudicii debetur Pueris, ergo non est ex misericordia. Nego consequentiam, quia licet aliquo modo debeatur, cum sint expertes peccati personalis, & amantes Deum super omnia, attamen, quia damnatio æterna, vt ait Salmeron ad Rom. 5. disp. 48. §. sexto Pueri, erat pueris debita in radice, ratione originalis, ex quo sequebatur actuale, in quod incurrissent, ni ante vsum rationis fuissent misericorditer erepti, idcirco misericordiae tribuitur eorum beatitudo.

68 Obijcies secundo pueri ex Florentino, & Tridentino, dicuntur vna cum adultis peccatoribus descen-

dere in Infernum, quamuis disparibus pœnis puniendi: similiter à Patribus dicuntur damnati, nec resurrecturi in vitam æternam, sed puniendi morte æterna, utpote inquinati peccato, ac filij iræ, & perditionis, ergo non fruuntur naturali beatitudine, secundum quam non damnati, ac puniendi, sed beati, ac præmiandi dicendi essent. Adde beatitudinem esse præmium, ac fructum virtutis, ac proinde non cadere in paruulos, qui nullum in via virtutis actum exercuerunt. Distinguo antecedens, pueri dicuntur damnati, & non resurrecturi in vitam æternam, hoc est, in possessionem visionis beatificæ, quæ, apud Patres, & Scripturas, venit nomine vitæ æternæ, concedo: non erunt resurrecturi in statum aliquem, cui ex liberali Dei misericordia conueniat aliqua operatio æterna; consona rectæ eorum voluntati naturali, nego: rursus punientur morte æterna, hoc est, carentia vitæ habitæ per gratiam, & gloriam, non tamen ea morte, quæ

quæ est propria damnatorum, con-
iuncta cum deordinatione volunta-
tis. Denique admitto pueros non esse
filios Regni, & adoptionis, sed filios
iræ, non tamen eo modo, quo sunt
damnati, aliter nihil illis prodesset
amare Deum, nil inordinate appet-
tere, nullumque consensum rei illi-
citæ præstare, vt supra explicauit.
Ad confirmationem aio solam bea-
titudinem adutorum esse fructum,
virtutis, quandoquidem paruuli de-
cedentes cum baptismo, fruuntur Dei
visione, ad quam per proprios vir-
tutis actus, non se disposuerunt.

69 Obijcies tertio: Pontifices
laudati ab Azorio lib. 4. cap. 33. ne-
gant beatitudinem naturalem pue-
ris, mortuis cum originali: rursus
Concilium Africanum post Cano-
nem 77. quod habetur tom. I. Concil.
definit, *si quis dicat, ideò dixisse Do-
minum, in domo Patris mei mansiones
multæ sunt, vt intelligatur, quod in
Regno Celorum erit aliquis medius,
aut altus, aut alicubi locus, ubi beatè
vinant paruuli, qui sine baptismo ex*
hac

hac vita migrarunt, anathema sit,
 ergo nulla potest concedi paruulis
 beatitudo. Resp. Pontifices negasse
 paruulis, tum æternitatem vitæ fæ-
 licis, debitæ amicis cum perfectione
 donorum supernaturalium, tum bea-
 titudinem naturalem perfectam, ex-
 clusiuam omnis pœnalitatis, ac de-
 bitam, vel meritis, vel soli innocen-
 tiæ, seu carentiæ peccati; non verò
 imperfectam, ac naturalem, quæ stat
 cum pœna damni, & sine statu ami-
 citiæ. Cæterum Concilium Africa-
 num aperte loquitur de mansione
 in Regno Cælorum, quod visio-
 nem beatificam, & fælicitatem su-
 pernaturalem denotat, non autem de
 beatitudine imperfecta, ac naturali.
 70 Obijcies quarto. Adam per-
 didit sibi fælicitatem supernatura-
 lem, ac naturalem, ergo etiam pueris.
 Distinguo consequens: perdidit pue-
 ris fælicitatem naturalem perfectam,
 ac debitam amicis concedo: imper-
 fectam, ac diminutam, quæ stat cum
 puero habente solum originale sine
 ullo actuali, & amante Deum super
 omnia, nego.

DI-